

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome In Qvatvor Lib. Sententiarvm M. Petri Lombardi

Spina, Claudius de

Parisiis, 1551

5. de modo vtriusque naturæ, & assumptis & assumptæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38840

filios, sed nō facere. Ecce quare dixit Apost. factum, & non natum: ne eius scil. natiuitas, quæ fuit sine virili semine, nostræ similitudine putaretur, quæ conficitur seminum cōmixtione. Ideo autem cū factum diceret Apost. ^{2^o Tim. 1. a} addidit, ex semine Dauid: quia etsi non intercessit semen hominis in conceptione Virginis, tamen quia ex ea carne Christus formatus est, quæ constat ex semine, recte dicitur, quia factus est ex semine Dauid.

DE MODO VTRIVS-
que naturæ, scil. assumptis
& assumptæ.

D I S T I N C T. Quintæ
C A P. Primum.

Persona naturam assumpsit.

*De his quæ
conueniunt
naturæ Di-
uinae ra-
tione hu-
mana na-
tura.*

44p. 2.

August. ait libr. de fid. ad Petr. Sic Deus humanam naturam in vnitatem personæ suscepit, quod se humilians per misericordiam, incorruptæ Virginis uterum, ex ea nasciturus impleuit. Formam ergo serui, id est naturam serui, in suam accepit ille Deus personam.

C A P. Secundum. *Natura non
assumpsit naturam.*

Y iij

L Egitur in Conc. Toletano 8. sic traditum : Solum Verbum caro factum est, & habitavit in nobis. Et cum tota Trinitas operata sit formationem suscepti hominis (quoniam inseparabilia sunt opera Trinitatis) solus tamen Filius accepit hominem in singularitate personæ, non in unitatem diuinæ naturæ, id est quod est proprium Filij, non quod commune est Trinitati. Si autem quod commune est Trinitati, non accepit hominem: ergo non natura diuina, quæ communis est tribus personis.

109. b.
Obiectio. Huic videtur obuiare quod ait August. libr. de fid. ad Petr. Nec diuinitas, inquit, Christi aliena est à natura Patris, sec. illud, In principio erat Verbum. Nec humanitas eius aliena est à natura Patris, sec. quod Verbum caro factum est. Illa enim natura, quæ semper genita manet ex Patre, naturam nostram sine peccato suscepit, vt nasceretur ex Virgine. Hac autoritate videtur tradi, quod diuina natura humanam suscepit. quod & i. libr. de Trinita. rursus affirmare videtur. & Hierony. in explanatione fidei, cum tamen solum verbum naturam assumpsisse dicamus. *cap. 7. to. 4. ad Dam.*
109. f.
Dilutio. Nos autem omnis mendacij & contradictionis notam à sacris paginis secludere cupientes, orthodoxis patribus atque catholicis doctoribus nulla prauæ intelligentiæ suspitione notatis consen-

timus, dicentes & personam Filij assum- *Hac cōce-*
 pisse naturam humanam, & naturam diui- *denda est,*
 nam humanæ naturæ in Filio vnitam, ean- *Diuinitas*
 demque sibi vniuisse vel assumpsisse. Vnde *est incar-*
 & verè incarnata dicitur. *Quod verò di-* *nata, sed*
 citur solum Verbum assumpsisse naturam *non ista,*
 humanam, per hoc non excluditur diuina *diuinitas*
 natura ab acceptione seruilis formæ, *sed aliq̄ est crucifi-*
 duæ personæ. Vnde quando dicimus *na-* *xa, vt dicit*
~~turam Verbi incarnatam esse, fec-~~ *beatos S. Tho. 3.*
~~esse vnitam carni, & vnā naturam Dei ar. 2. ad 4.~~
 Verbi incarnatam confitemur. Verbum
 enim & quod commune est substantiæ pos-
 fidet: & quod proprietatis est habens hy-
 postaseos, id est personæ. Ideo in humana-
 tione Dei Verbi (vt dicit Iohan. Damasc.)
 aimus omnem & perfectam naturam dei-
 tatis in vnā eius hypostaseon incarnatam
 esse, id est vnitam humanæ naturæ, & non
 partem parti. Omni enim humanæ naturæ
 aimus esse vnitam omnem deitatis natu-
 ram vel substantiam.

*An Diuina natura debeat dici
 caro facta.*

Questio.

Si enim idē est incarnari, quod carnē fieri,
 videri potest ita debere dici, q̄ sit caro facta,
 sicut dicitur incarnata. *Quia illud subicitur* *Responsio.*

Y iij

Scripturæ sacræ authoritas, atq; loquutionis modus, nimiã videretur haberet expressionē, si natura diuina diceretur caro facta. Melius silere hoc puto vel negare, quàm temere asserere: ne sit illud dicatur, conuertibilitas naturæ in naturam significari putetur. Similiter neque diuina natura dicatur homo facta: quia licet hominis formam sibi vnuerit, non tamen in singularitatem & vnitatem sui. Licet quidam concedant, & quòd diuina natura sit homo, & quòd sit facta homo.

Diuina natura non est homo facta.

CAP. Tertium. *Persona non assumpsit personam hominis.*

NAM caro illa & anima illa non erant vnita in vnã personam quam assumpserit, quia non ex illa constabat persona, quando illis vnitum est Verbum. Nam sibi inuicem vnita sunt simul cum verbo. Alia tamen vnione vnita sunt simul, & alia vnione vnita cum Verbo.

Obiectio, Quòd Verbum personam assumpsit.

Persona enim est substantia rationalis indiuiduæ naturæ: hoc autem est anima: ergo si animam assumpsit, & personam. Aliiter quoque, quia assumpsit hominem Iesum

Persona quid.

Christum, ergo aliquem hominem. Quod autem hominem Iesum Christum assumpsit, Augu. in expositio. symboli sub anathemate tradit, dicens: Si quis dixerit atque crediderit hominem Iesum Christum à Filio Dei assumptum non fuisse, Anathema sit. Qui etiam in pluribus scripturæ locis huiusmodi utitur loquutionibus. Vnde Proph. de Christo homine loquens, sic ait: Beatus quem elegisti & assumpsisti. Ad primum dicendum, *Dilutio,* quod anima non est persona, quando alij rei unita est personaliter, sed quando per se est. Absoluta enim à corpore persona est, ut Angelus. Illa autem anima nunquam fuit quin esset alij rei coniuncta. Ad aliud, dicendum *2* præmissas loquutiones eisque consimiles secundum hunc sensum accipiendas, ut homo Christus, vel homo ille dicatur assumptus à verbo. Non quia hominis persona sit assumpta: sed quia illa anima & caro ita sunt assumpta, in quibus subsistit persona Dei & hominis, ut ad hominis naturam, non personam, respicias.

DE OPINIONIBVS ET LO-
quutionibus exprimentibus Verbi
incarnationem.

DISTINCT. Sextæ

Questio. An sint istæ loquutiones veræ,